

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 251/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. V., N., zastúpeného advokátkou JUDr. S. K., PhD., Advokátska kancelária, N., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 312/94, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2007 doručená sťažnosť Ing. V. V., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 312/94.

V podanej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že 12. mája 1994 podal krajskému súdu žalobu, ktorou sa domáhal vyslovenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy spolu s náhradou škody a ušlého zisku. Vzhľadom na nečinnosť krajského súdu v predmetnej veci, sťažovateľ viackrát urgoval a žiadal súd o nariadenie pojednávania. Na odporcu v predmetnom konaní bol v roku 1998 vyhlásený konkurz. V konkurznom konaní potom podľa tvrdenia sťažovateľa *„prebiehal ďalej spor o určenie pravosti našej pohľadávky, ktorú sme v konkurze prihlásili. Po skončení tohto konania o určenie pravosti pohľadávky, zobrali sme späť žalobný návrh vedený pod spisovou značkou č. k. Z-2-36 Cb 312/94-41Ma, a žiadali sme v tejto veci konanie zastaviť z dôvodu späťvzatia návrhu a zároveň sme súd žiadali, aby rozhodol o uhradenom súdnom poplatku vo výške 68.828,- Sk“*. Dôsledkom týchto procesných úkonov sťažovateľa bolo konanie vedené krajským súdom zastavené uznesením z 18. februára 2005, v ktorom konajúci súd sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Na základe listu sťažovateľa z 28. februára 2005 vydal krajský súd 9. júna 2006 opravné uznesenie, ktorým rozhodol, že sťažovateľovi zaplatený súdny poplatok nevracia. Sťažovateľ podal 21. júna 2006 proti opravnému uzneseniu odvolanie v časti týkajúcej sa rozhodnutia o nevrátení súdneho poplatku. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 30. marca 2007 odvolaním označené rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. júna 2007.

Sťažovateľ žiada, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo Ing. V.V., upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. značkou Z-2-36Cb 312/94, porušené bolo.

Ing. V. V. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 68.728,- Sk, spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,02% denne z dlžnej čiastky za každý deň omeškania od 01. 03. 2005 do zaplatenia.

Ing. V. V. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 5.500,- Sk (za dva úkony právnej pomoci, príprava a prevzatie právneho zastúpenia, písomné podanie na súd, jeden

úkon právnej pomoci 2750,- Sk), ktoré je Krajský súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. S. K., PhD., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav

takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa dožaduje vyslovenia porušenia jeho (bližšie nešpecifikovaného) práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vo vzťahu k postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 312/94. Keďže celý obsah sťažnosti vôbec nesignalizuje porušenie iných práv upravených v čl. 48 ods. 2 ústavy než práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd posudzoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť na porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V tejto súvislosti však je nutné uviesť, že ako vyplýva z obsahu sťažnosti, hlavným dôvodom jej podania je sťažovateľova nespokojnosť s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. Z-2-36Cb 312/94 (resp. aj s potvrdzujúcim uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2007) o nevrátení súdneho poplatku. Tieto námietky však sťažovateľ nespája s porušením svojich konkrétnych základných práv zaručených mu ústavou, ani s eventuálnym porušením práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a nepremietol ich žiadnym spôsobom ani do návrhu na rozhodnutie. Ústavný súd sa preto týmito námietkami ani ich dôvodmi vzhľadom na svoju viazanosť petitom podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátkou ďalej nezaoberal.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré bolo právoplatne ukončené pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vydaním prvostupňového rozhodnutia a jeho doručením krajský súd v posudzovanom konaní vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ten podaním odvolania dosiahol odklad právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, ale len v časti týkajúcej sa rozhodnutia o nevrátení zaplateného súdneho poplatku. Aj tento výrok uznesenia krajského súdu však bol odvolacím súdom potvrdený a nadobudol právoplatnosť 12. júna 2007. Vo veci už teda krajský súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať.

Ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05), pretože účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. IV. ÚS 59/03). Sťažovateľ namietal prieťahy v konaní krajského súdu, ktorý vo veci samej v čase podania sťažnosti už nekonal.

Ústavný súd v tejto spojitosti poznamenáva, že proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť do vydania prvostupňového rozhodnutia krajským súdom podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (13. augusta 2007) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľom označené základné právo. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo už predmetné konanie právoplatne skončené.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov k záveru, že sťažnosť podaná proti krajskému súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (v petite sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007